Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

23 април 2026 година*

„Обжалване — Публична служба — Възнаграждение — Надбавка за дете на издръжка — Член 2 от приложение VII към Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз — Условия за предоставяне — Отнемане на надбавката — Възстановяване на неоснователно платени суми съгласно член 85 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз — Жалба за отмяна — Член 91 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз — Изопачаване — Преценка на законосъобразността на акт към датата на приемането му — Обратно действие на съдебно решение, постановено от национален съд — Сила на пресъдено нещо“

По дело C-882/24 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 19 декември 2024 г.,

AL, представляван от R. Crăciun, avocate,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Европейска комисия, представлявана от T.S. Bohr и L. Hohenecker,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: F. Biltgen, председател на състава, I. Ziemele, A. Kumin, S. Gervasoni (докладчик) и M. Bošnjak, съдии,

генерален адвокат: M. Campos Sánchez-Bordona,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 20 ноември 2025 г.,

* Език на производството: английски.

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си пред Съда AL иска отмяна на решение на Общия съд на Европейския съюз от 10 април 2024 г., AL/Комисия (T-50/22, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2024:220), с което Общият съд отхвърля жалбата му за отмяна на решението от 22 октомври 2021 г. на Европейската комисия в частта, в която се разпорежда възстановяването на някои суми, изплатени като надбавки за майка му и три деца на издръжка (наричано по-нататък „спорното решение“).

Обстоятелствата по спора

2 Обстоятелствата по спора са изложени в точки 2—13 от обжалваното съдебно решение, както следва:

„2 Жалбоподателят е назначен като длъжностно лице в Генералния секретариат на Съвета на Европейския съюз, считано от 1 декември 2007 г.

3 След като жалбоподателят подава искане в този смисъл, между 2009 г. и 2019 г. му се отпускат различни надбавки, доколкото майка му, както и три други лица са приравнени на деца на негова издръжка по смисъла на член 2, параграф 4 от приложение VII към Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът за длъжностните лица“).

4 На 13 май 2019 г., на основание член 2, параграф 2 от Правилника за длъжностните лица, Съветът приема Решение (ЕС) 2019/792 за възлагане на Европейската комисия — Службата за управление и плащане по индивидуални права (PMO) — на упражняването на определени правомощия, предоставени на органа по назначаване и на органа, оправомощен да сключва договори за назначаване (ОВ L 129, 2019 г., стр. 3).

5 На 22 юли 2020 г. Европейската служба за борба с измамите (OLAF) уведомява жалбоподателя, че срещу него е образувано разследване в края на 2016 г. относно възможна измама във връзка с декларацията за състава на семейството му и с условията, при които е получил съответните семейни надбавки, и изискванията за получаване на съответните семейни надбавки.

6 През декември 2020 г. жалбоподателят е уведомен от OLAF, че посоченото в точка 5 по-горе разследване е приключено. Освен това OLAF изпраща на жалбоподателя и на Генералния секретариат на Съвета окончателния доклад от проведеното за жалбоподателя разследване, както и две препоръки. Първата се отнася до възстановяването на суми, за които OLAF счита, че са били неоснователно платени на жалбоподателя под формата на посочените надбавки, а втората — до образуването на дисциплинарно производство.

7 На 10 февруари 2021 г. органът по назначаването на Съвета решава, в съответствие с разпоредбите на член 3 от приложение IX към Правилника за длъжностните лица, да образува дисциплинарно производство срещу жалбоподателя.

8 С докладна записка от 3 март 2021 г. Служба „Управление и плащане по индивидуални права“ (PMO) на Комисията уведомява жалбоподателя, че вследствие на препоръките на OLAF неоснователно получените суми, които са в общ размер, без лихвите, на 142 824,71 евро, ще бъдат събрани обратно и че той има възможност да представи становище по това решение в петнадесетдневен срок, считано от съобщаването му. На 19 март 2021 г. жалбоподателят изпраща становище до PMO.

9 С решение от 22 март 2021 г. PMO уведомява жалбоподателя, че предвид окончателния доклад на OLAF и след анализ на становището му е взето решение за прилагане на докладната записка от 3 март 2021 г. и за издаване на съответното нареждане за възстановяване на неоснователно платените суми на основание член 85 от Правилника за длъжностните лица. По-конкретно е разпоредено възстановяването на размера на следните изплатени надбавки:

– за майката на жалбоподателя, за периода от 1 октомври 2009 г. до 30 септември 2015 г., както е прието в решението от 22 март 2021 г., тъй като тя не може да бъде приравнена на дете на издръжка по смисъла на член 2, параграф 4 от приложение VII към Правилника за длъжностните лица и тъй като жалбоподателят умишлено е подвел администрацията по смисъла на член 85, втора алинея от Правилника, като в заявлението за въпросната надбавка не е декларирал получаваната от него военна пенсия,

– за двете деца на издръжка на жалбоподателя (наричани по-нататък „A и B“), на които той е чичо по сватовство и които са настанени в приемно семейство при него, за периода от 1 август 2010 г. до 31 юли 2013 г., що се отнася до едното, и от 1 август 2010 г. до 31 март 2013 г., що се отнася до другото, както е прието в решението от 22 март 2021 г., поради отпадането от правна гледна точка на породената от настаняването връзка предвид решението на румънските органи за закрила на детето от 30 януари 2013 г., с което се прекратяват мерките за настаняване в приемното семейство на жалбоподателя [(наричано по-нататък „националното решение за прекратяване на настаняването“)]. Освен това жалбоподателят умишлено подвел администрацията по смисъла на член 85, втора алинея от Правилника за длъжностните лица относно края на периода на настаняване на двете деца,

– за осиновената дъщеря на жалбоподателя (наричана по-нататък „C“), за която на 16 април 2019 г. е постановено решение за осиновяване от румънски съд, за периода от 1 март 2019 г. до 31 януари 2021 г., и прекратяването на изплащането на надбавките, считано от 1 февруари 2021 г., както е прието в решението от 22 март 2021 г., тъй като жалбоподателят не е доказал, че действително е издържал C.

10 На 22 юни 2021 г. жалбоподателят подава срещу решението от 22 март 2021 г. жалба по административен ред на основание член 90, параграф 2 от Правилника за длъжностните лица.

11 На 27 септември 2021 г., след приключване на дисциплинарното производство, органът по назначаването на Съвета налага на жалбоподателя санкцията освобождаване от длъжност в съответствие с член 9, параграф 1, буква з) от приложение IX към Правилника за длъжностните лица.

12 На 22 октомври 2021 г. генералният директор по човешките ресурси и сигурността на Комисията приема [спорното решение].

13 С последното генералният директор по човешките ресурси и сигурността на Комисията частично отхвърля подадената от жалбоподателя срещу решението от 22 март 2021 г. жалба по административен ред, като поддържа, че следва да се преустанови изплащането на семейните надбавки, които жалбоподателят получава за C, и да се разпореди възстановяването на някои получени от него семейни надбавки. Посочената жалба по административен ред обаче е уважена в частта относно надбавките, получени от жалбоподателя за A и B в периода от 1 август 2010 г. до 29 януари 2013 г.“.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

3 На 21 януари 2022 г. жалбоподателят, AL, подава в секретариата на Общия съд жалбата за отмяна, посочена в точка 1 от настоящото решение.

4 Жалбоподателят изтъква пет основания в подкрепа на исканията в тази жалба, а именно първото — нарушение на членове 4, 5, 9 и 10 от Решение на Съвета от 29 април 2004 година за приемане на общи разпоредби за прилагане относно лицата, които се считат за деца на издръжка (наричано по-нататък „ОРП“), второто — нарушение на член 85 от Правилника за длъжностните лица и грешка в преценката относно надбавката, изплатена за майка му, която е приравнена на дете на издръжка, третото — нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания и на принципа на добра администрация, четвъртото — нарушение на член 85 от Правилника за длъжностните лица и грешка в преценката относно надбавката за дете на издръжка, изплатена за A и B, и петото — нарушение на член 85 от Правилника за длъжностните лица и грешка в преценката относно надбавката за дете на издръжка, изплатена за C.

5 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля посочената жалба в нейната цялост.

Искания на страните

6 С жалбата си до Съда жалбоподателят го моли:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– да отмени спорното решение в частта, в която се отхвърля частично жалбата по административен ред, подадена от него срещу решението от 22 март 2021 г., и

– да осъди Комисията да заплати направените от нея съдебни разноски и тези на жалбоподателя.

7 Комисията моли Съда:

– да отхвърли подадената пред него жалба, и

– да осъди жалбоподателя да заплати всички съдебни разноски.

По жалбата пред Съда

8 Жалбоподателят изтъква три основания в подкрепа на жалбата си пред Съда, а именно първото — неправилно прилагане на ОРП, второто — изопачаване на фактите и неспазване на принципа на еднаквите изисквания за форма и третото — липса на съдебен контрол.

По първото основание

Доводи на страните

9 Жалбоподателят поддържа, че в точки 50 и 51 от обжалваното съдебно решение, при анализа на първото основание на първоинстанционната жалба, Общият съд е приложил неправилно ОРП, като е приел, че разходите, които жалбоподателят поема за издръжката на майка си, трябва да се изчислят, като се приспаднат не само нейните доходи и наемната цена на принадлежащия ѝ имот, но и приносът на друго лице за издръжката ѝ и доходите на жалбоподателя от военната му пенсия. Всъщност последните две приспадания трябвало да се извършат не на основание член 5, параграф 1 от ОРП, който се отнася само до приспадането на доходите на лицето на издръжка, а на основание член 9 от ОРП. Тази грешка довела до това Общият съд да потвърди погрешното изчисление на администрацията.

10 Това изчисление трябвало също да бъде поправено, за да се вземе предвид решението от 29 май 2024 г., с което Tribunalul București (Окръжен съд Букурещ, Румъния) осъжда майката на жалбоподателя да възстанови пенсията си за осигурителен стаж и възраст за периода от 1 ноември 2007 г. до 1 май 2023 г. Следователно размерът на тази пенсия не трябвало да се приспада от разходите, които жалбоподателят е понесъл за издръжката на майка си.

11 Комисията иска да се приеме, че основанието не е налице.

Съображения на Съда

12 На първо място, жалбоподателят упреква Общия съд за това, че е приел, че Комисията е приложила точно член 5, параграф 1 от ОРП, като е приспаднала от разходите за издръжка на майка му приноса на друго лице за издръжката ѝ и получаваната от него военна пенсия, въпреки че тези суми е трябвало да бъдат приспаднати на основание член 9 от ОРП.

13 От точка 50 от обжалваното съдебно решение обаче следва, че това оплакване е неоснователно. Всъщност в тази точка Общият съд изрично посочва, че приносът на друго лице за издръжката на майката на жалбоподателя е приспаднат от Комисията съгласно член 6 от ОРП и че другите нетни доходи на жалбоподателя, съответстващи на военната му пенсия, са приспаднати съгласно член 9 от ОРП.

14 На второ място, следва да се припомни, че обжалването се ограничава само до правни въпроси, като се изключва всякаква преценка на фактите, освен ако те не са изопачени, и че констатацията за изопачаване изключва възможността за основаване на нови

доказателства, които не са били представени пред Общия съд (вж. в този смисъл решения от 18 юли 2007 г., Industrias Químicas del Vallés/Комисия, C-326/05 P, EU:C:2007:443, т. 60, и от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 76).

15 От това следва, че не е допустимо в подкрепа на жалбата си пред Съда жалбоподателят да се позовава на решението на Tribunalul București (Окръжен съд Букурещ), постановено на 29 май 2024 г., тоест след обявяването на обжалваното съдебно решение.

16 Ако обаче това съдебно решение, с което според жалбоподателя майка му е осъдена да възстанови пенсията си за осигурителен стаж и възраст за периода от 1 ноември 2007 г. до 1 май 2023 г., изменя с обратна сила доходите на това лице на издръжка, то може да представлява ново доказателство, което да промени изчисляването на надбавките, дължими на жалбоподателя за разходите за издръжка на майка му през посочения по-горе период. Жалбоподателят следва, ако счита, че има основание за това, да се позове на посоченото съдебно решение в подкрепа на искане за преразглеждане на спорното решение.

17 От изложеното по-горе следва, че първото основание не е налице.

По второто основание

Доводи на страните

18 Жалбоподателят поддържа, че в точки 100 и 101 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал три грешки при прилагане на правото в анализа на четвъртото основание на първоинстанционната му жалба. Съответно това основание се подразделя на три части.

19 По първата част от второто основание жалбоподателят твърди, че този съд не е взел предвид решението на Tribunalul București (Окръжен съд Букурещ) от 16 май 2022 г. (наричано по-нататък „решението на Окръжен съд Букурещ от 16 май 2022 г.“), препис от което обаче е бил приложен към репликата му. Като приел в точка 100 от обжалваното съдебно решение, че „има висящо производство по жалба пред румънските съдилища срещу акта за прекратяване на настаняването в приемно семейство“, Общият съд изопачил фактите, тъй като не можело да не знае, че с посоченото по-горе съдебно решение Tribunalul București (Окръжен съд Букурещ) е приключил производството и е обявил „абсолютната нищожност“ на националното решение за прекратяване на настаняването.

20 По втората част от това основание жалбоподателят поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е констатирал, че националното решение за прекратяване на настаняването е породило правни последици, считано от януари 2013 г. Всъщност в решението на Окръжен съд Букурещ от 16 май 2022 г. се установявала абсолютната нищожност ex tunc на това решение. Освен това този съд приел, че мярката за настаняване в приемно семейство е прекратена на 13 май 2014 г. за A и на 28 юли 2013 г. за B, с всички правни последици, които това поражда.

21 По третата част от посоченото основание жалбоподателят изтъква, че Общият съд е нарушил принципа на еднаквите изисквания за форма, като е приел в точка 101 от обжалваното съдебно решение, че е без значение дали надбавката за издръжка на A и B е отпусната въз основа на консулски документи, или на решението за настаняване от 28 юли 2010 г. Тъй като тази надбавка била отпусната и подновена въз основа на консулски

декларации, жалбоподателят поддържа, че тя можело да бъде оттеглена само въз основа на консулски документи, а не въз основа на националното решение за прекратяване на настаняването.

22 Комисията отбелязва, на първо място, че съгласно постоянната съдебна практика законосъобразността на обжалвания акт трябва да се преценява в зависимост от фактическите и правните обстоятелства, които са съществували към датата на приемане на акта. За тази цел трябвало да се вземат предвид само обстоятелствата, с които Комисията е можела да се запознае в рамките на административното производство. Следователно Общият съд правилно не взел предвид решението на Окръжен съд Букурещ от 16 май 2022 г., тъй като то било постановено след спорното решение. Като изхождал, както и трябвало, от датата на това решение — 22 октомври 2021 г., Общият съд не изопачавал фактите, посочвайки в точка 100 от обжалваното съдебно решение, че пред румънските съдилища има висящо производство по жалба срещу националното решение за прекратяване на настаняването.

23 На второ място, Комисията счита, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото и като е заключил, че националното решение за прекратяване на настаняването е породило правни последици, считано от януари 2013 г., тъй като на 22 октомври 2021 г., към датата на спорното решение, това национално решение все още не е било отменено.

24 На трето място, точка 101 от обжалваното съдебно решение не била опорочена поради никаква грешка при прилагане на правото. Жалбоподателят по никакъв начин не обосновал позоваването на принципа на еднаквите изисквания за форма. При всички положения националното решение за прекратяване на настаняването обосновавало възстановяването на надбавките, неоснователно платени за издръжка на двете деца след това решение, независимо от документите, използвани за получаване на това възстановяване.

Съображения на Съда

25 По първата и втората част от второто основание, които следва да бъдат разгледани заедно, жалбоподателят поддържа, че Общият съд е изопачил фактите по спора, като в точка 100 от обжалваното съдебно решение не е взел предвид решението на Окръжен съд Букурещ от 16 май 2022 г., препис от което е предоставил на Общия съд като приложение към писмената си реплика.

26 Следва да се припомни, че съгласно член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз обжалването се ограничава само до правни въпроси. Следователно единствено Общият съд е компетентен да установява и да преценява относимите факти и представените пред него доказателства. Поради това преценката на тези факти и на тези доказателства, освен в случай на тяхното изопачаване, не представлява правен въпрос, който в това си качество да подлежи на контрол от Съда в рамките на производство по обжалване (решение от 1 август 2025 г., Франция и Комисия/CWS Powder Coating и др., C-71/23 P и C-82/23 P, EU:C:2025:601, т. 66). Изопачаването трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се прибягва до нова преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствата (решение от 1 август 2025 г., Франция и Комисия/CWS Powder Coating и др., C-71/23 P и C-82/23 P, EU:C:2025:601, т. 67).

27 С решение от 16 май 2022 г., представено от жалбоподателя като приложение към репликата му пред Общия съд, Окръжен съд Букурещ отменя окончателно националното решение за прекратяване на настаняването.

28 На първо място, Общият съд посочва в точка 100 от обжалваното съдебно решение, че „има висящо производство по жалба пред румънските съдилища срещу [националното решение за прекратяване на настаняването]“, при положение че очевидно не може да не знае, че това решение е било отменено, тъй като решението на Окръжен съд Букурещ от 16 май 2022 г. е било представено в производството.

29 На второ място, в същата точка от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че посоченото решение „в действителност е породило правни последици, считано от януари 2013 г.“, макар да е очевидно, че след решението на Окръжен съд Букурещ от 16 май 2022 г. трябва да се приеме, че то никога не е пораждало правни последици.

30 От изложеното по-горе следва, че преценката на фактите по спора в точка 100 от обжалваното съдебно решение е явно неправилна.

31 Комисията обаче изтъква, че за да прецени законосъобразността на спорното решение, Общият съд правилно изхожда от датата на последното и следователно не трябва да взема предвид постановено впоследствие съдебно решение.

32 Вярно е, че съгласно постоянната съдебна практика законосъобразността на обжалвания акт трябва да се преценява въз основа на фактическите и правните обстоятелства, които са съществували към датата на приемането му (решения от 7 февруари 1979 г., Франция/Комисия, 15/76 и 16/76, EU:C:1979:29, т. 7, от 15 април 2010 г., Gualtieri/Комисия, C-485/08 P, EU:C:2010:188, т. 26, и от 4 октомври 2024 г., García Fernández и др./Комисия и ЕСП, C-541/22 P, EU:C:2024:820, т. 327).

33 Както обаче посочва по същество генералният адвокат в точки 50—55 от заключението си, не може основателно да се поддържа, че решението на Окръжен съд Букурещ от 16 май 2022 г. не е било обстоятелство, съществуващо към датата на спорното решение, тъй като в противен случай няма да бъде зачетено обратното действие на това решение.

34 Всъщност, като отменя с действие ex tunc националното решение за прекратяване на настаняването, посоченото съдебно решение заличава това решение от правния ред ab initio и възстановява предишното правно положение, съществувало преди приемането на посоченото решение, а именно настаняването на A и B в приемно семейство при жалбоподателя.

35 Следователно Общият съд е изопачил правното положение на децата A и B по отношение на AL към датата на спорното решение, като е приел, че националното решение за прекратяване на настаняването е породило правни последици, като е прекратило настаняването на A и B, при положение че това решение е било отменено с решението на Окръжен съд Букурещ от 16 май 2022 г.

36 Макар Комисията да твърди също, че Общият съд е трябвало да вземе предвид само обстоятелствата, за които е могла да узнае в рамките на административното производство, следва да се подчертае, че такова принципно ограничаване на контрола за законосъобразност, упражняван от съда на Съюза, не произтича от съдебната практика.

37 Напротив, в последната се уточнява, че в обхвата на контрола за законосъобразност, предвиден в член 263 ДФЕС, в някои случаи могат да попаднат всички представени от жалбоподателите доказателства, независимо дали предхождат или следват по време обжалваното решение, дали са представени предварително в административното производство, или за първи път в рамките на производството по жалба пред Общия съд, доколкото тези доказателства са относими за контрола за законосъобразност на обжалваното решение към дата на приемането му (вж. по аналогия решение от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 72 и цитираната съдебна практика).

38 Това разрешение е приложимо в конкретния случай. Всъщност, от една страна, както следва от практиката на Съда, предвидената в член 91 от Правилника за длъжностните лица досъдебна процедура има за цел да позволи и насърчи уреждането по взаимно съгласие на спора, възникнал между длъжностните лица и администрацията, а не да обвърже строго и окончателно евентуалната съдебна фаза, при условие че жалбата по съдебен ред не изменя нито основанието, нито предмета на жалбата по административен ред (вж. в този смисъл решения от 7 май 1986 г., Rihoux и др./Комисия, 52/85, EU:C:1986:199, т. 12, и от 29 януари 2026 г., PB/ЕСП (Решение да не се извършва прекласиране), C-727/23 P, EU:C:2026:58, т. 50).

39 От друга страна, както отбелязва генералният адвокат в точки 70 и 71 от заключението си, в контекста на член 85 от Правилника за длъжностните лица обжалването по административен ред позволява по-специално на администрацията да си изясни предпоставките за прилагането на този член и по този начин да се избегне сезирането на съдилищата. Да се изисква обаче от жалбоподателя да сезира отново администрацията, за да може да се позове пред Общия съд на съдебно решение, с което се установяват факти, съществуващи към датата на спорното решение, би било в противоречие с тази цел.

40 От изложеното по-горе следва, че второто основание за обжалване е налице в първата и втората си част.

41 По третата част от второто основание жалбоподателят упреква Общия съд, че в точка 101 от обжалваното съдебно решение не е спазил принципа на еднаквите изисквания за форма, като е приел, че органът по назначаването е могъл законосъобразно да реши да отнеме надбавката за издръжка на A и B въз основа на националното решение за прекратяване на настаняването, при положение че тази надбавка е била отпусната и подновена от органа по назначаването въз основа на консулски документи.

42 Член 2, параграф 1 от приложение VII към Правилника за длъжностните лица обаче предвижда за правото на надбавка за дете на издръжка само едно материалноправно условие, а именно действителната издръжка на едно или повече деца, и не изисква решението за отпускане на тази надбавка да се взема въз основа на определени документи. Следователно за приемането на решението, с което се отнема тази надбавка, също не се прилага такова изискване.

43 При това положение Общият съд правилно е приел в точка 101 от обжалваното съдебно решение, че за законосъобразността на възстановяването на надбавките, изплатени за издръжката на A и B, е без значение въз основа на какви документи са били отпуснати тези надбавки.

44 Оттук следва, че второто основание не е налице в третата си част.

По третото основание

Доводи на страните

45 Жалбоподателят поддържа, че точка 120 от обжалваното съдебно решение разкрива, че Общият съд не е упражнил безпристрастен и ефективен съдебен контрол върху доказателствата, които е представил за действително направените от него разходи за издръжката на C.

46 За да докаже тази издръжка, в хода на административното производство жалбоподателят изпратил на органа по назначаването всички извлечения от банковата си сметка с цел да удостовери извършените преводи, както и извлеченията от банковата сметка на C, удостоверяващи получените от нея преводи от негова страна. В хода на това производство обаче органът по назначаването поискал пълното оповестяване на банковата сметка на C, за да определи дали надбавката за дете на издръжка е била използвана единствено и действително за осигуряване на издръжката на това дете. Жалбоподателят обаче не изпълнил това искане, тъй като C, станала пълнолетна, не дала съгласието си за оповестяването на тази информация.

47 За да разсее съмненията на органа по назначаването, че C не използва собствената си сметка или че C евентуално повторно превежда надбавките по сметката на жалбоподателя, последният, след като получил съгласието на C, приложил към първоинстанционната си жалба исканите банкови извлечения. От тях ясно личало, че C е използвала надбавките за себе си и че не са извършвани никакви преводи от нейната сметка по сметката на жалбоподателя.

48 В точка 120 от обжалваното съдебно решение обаче Общият съд приел, че „извлеченията от банковата сметка на C не са достатъчно доказателство, за да се удостовери, че жалбоподателят действително е издържал C“, без да мотивира тази констатация, нито да посочва кое доказателство би било достатъчно, за да се удостовери действителната издръжка.

49 Жалбоподателят припомня, че съдебният контрол, упражняван от Общия съд върху административните актове, попадащи в приложното поле на Правилника за длъжностните лица, трябва да съвместява дискреционните правомощия на институциите на Европейския съюз и защитата на правата на членовете на персонала, като следи за това решенията, които засягат физическите лица, да бъдат надлежно мотивирани и пропорционални.

50 Комисията иска да се приеме, че основанието не е налице.

Съображения на Съда

51 По третото основание за обжалване жалбоподателят оспорва преценката на Общия съд в точка 120 от обжалваното съдебно решение на допълнителните доказателства за действително изплащаната от него издръжка на C, които е представил в приложение към първоинстанционната си жалба. Непълнотата на мотивите на тази преценка показвала, че Общият съд не упражнил безпристрастен и ефективен съдебен контрол върху тези доказателства.

52 В тази точка Общият съд приема, че „с оглед на съмненията, изразени от Комисията в обжалваното решение, извлеченията от банковата сметка на C не са достатъчно доказателство, за да се удостовери, че жалбоподателят действително е издържал C“.

53 Налага се изводът, че тези мотиви трудно позволяват да се разбере как съмненията, изразени от Комисията в спорното решение, при положение че тази институция все още не се е била запознала с въпросните извлечения от банкова сметка, могат да поставят под въпрос доказателствената стойност на тези документи.

54 Следва обаче да се отбележи, че преценката в точка 120 от обжалваното съдебно решение на доказателствената стойност на извлеченията от банковата сметка на C е направена от Общия съд само за изчерпателност, както изрично се подчертава с употребата на израза „във всички случаи“ в началото на тази точка. Това се потвърждава от факта, че в точка 119 от обжалваното съдебно решение Общият съд вече се е произнесъл по спорните извлечения от банковата сметка на C.

55 В тази точка от обжалваното съдебно решение Общият съд обосновава отказа си да вземе предвид извлеченията от банковата сметка на C, представени в хода на производството, с мотиви, различни от изложените в точка 120 от същото решение.

56 В това отношение Общият съд припомня, че в хода на административното производство жалбоподателят е отказал да представи банковите извлечения, които е приложил към жалбата си. Всъщност той постановява, от една страна, че администрацията трябва да се основе на фактическите обстоятелства, с които е запозната, за да прецени действителната издръжка и да вземе решение относно съответната надбавка, и от друга страна, че тя може да поиска допълнителна информация от жалбоподателя, който е длъжен да докаже действителната издръжка на C.

57 Освен това и във връзка с точката от обжалваното съдебно решение, критикувана по третото основание за обжалване, е важно да се припомни, че от член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС, член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз и член 168, параграф 1, буква г) и член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда следва, че жалбата трябва точно да посочва критикуваните точки от съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и конкретните правни доводи, с които се подкрепя това искане (решение от 18 декември 2025 г., Hamoudi/Frontex, C-136/24 P, EU:C:2025:977, т. 54).

58 Третото основание за обжалване обаче не съдържа никаква критика на изводите в точка 119 от обжалваното съдебно решение, нито на мотивите за тях. Следователно това основание трябва да се разглежда като насочено само срещу точка 120 от обжалваното съдебно решение.

59 Ето защо доводите на жалбоподателя не са достатъчни, за да се докаже, че Общият съд не е упражнил безпристрастен и ефективен съдебен контрол върху приложените към жалбата допълнителни доказателства за действителната издръжка на C, нито че не е изложил пълни мотиви за неприемането на тези доказателства.

60 От това следва, че тези доводи са неефективни, а оттам и че третото основание за обжалване не е налице.

61 От всичко изложено по-горе следва, че трябва да се приеме, че са налице само първата и втората част от второто основание за обжалване. Тъй като тези две части са насочени срещу анализа на Общия съд на четвъртото основание на подадената пред него жалба, обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено в частта, в която се приема, че не е налице четвъртото основание, а жалбата пред Съда — да бъде отхвърлена в останалата ѝ част.

По жалбата пред Общия съд

62 В съответствие с член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, в случай че отмени решението на Общия съд, Съдът може да върне делото на Общия съд за постановяване на решение или сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.

63 В случая Съдът следва да постанови окончателно решение по настоящия спор, тъй като фазата на производството го позволява.

64 Както следва от точка 61 от настоящото решение, постановената от Съда частична отмяна на обжалваното съдебно решение поставя под въпрос последното решение само в частта, в която се приема, че не е налице четвъртото основание на първоинстанционната жалба. Следователно предметът на спора, с който Съдът остава сезиран след тази отмяна, вече е ограничен до изложените по четвъртото основание критики срещу спорното решение (вж. по аналогия решение от 1 юли 2008 г., Chronopost и La Poste/UFEX, C-341/06 P и C-342/06 P, EU:C:2008:375, т. 138 и 139).

65 По четвъртото основание на жалбата, допълнено в репликата, жалбоподателят поддържа по-специално, че предвид решението на Окръжен съд Букурещ от 16 май 2022 г., с което е отменено националното решение за прекратяване на настаняването, с което румънските органи за закрила на детето са прекратили мярката за настаняване на децата A и B в приемно семейство при него, Комисията не е можело да иска от него да възстанови надбавките, които е получил за издръжката на A за периода от 1 февруари 2013 г. до 31 юли 2013 г. и за издръжката на B за периода от 1 февруари 2013 г. до 31 март 2013 г.

66 На първо място, в точка 34 от настоящото решение бе посочено, че съгласно решението на Окръжен съд Букурещ от 16 май 2022 г. трябва да се счита, че децата A и B са останали настанени в приемно семейство при жалбоподателя след 30 януари 2013 г.

67 На второ място, от това влязло в сила съдебно решение е видно, че настаняването в приемно семейство при жалбоподателя е прекратено за A на 13 май 2014 г., а за B — на 28 юли 2013 г.

68 Поради това Комисията не е имала основание да разпореди възстановяването на семейните надбавки, изплатени на жалбоподателя за издръжката на A от 1 февруари 2013 г. до 31 юли 2013 г. и за издръжката на B от 1 февруари 2013 г. до 31 март 2013 г.

69 Ето защо спорното решение трябва да бъде отменено в тази му част.

По съдебните разноски

70 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.

71 Съгласно член 138 от този правилник, приложим за производството по обжалване по силата на член 84, параграф 1 от него:

„1. Загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

2. Когато има няколко загубили делото страни, Съдът взема решение по разпределянето на съдебните разноски.

3. Ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания, всяка страна понася направените от нея съдебни разноски. Съдът обаче може да реши една от страните да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото оправдават това“.

72 В случая, след като AL е направил искане за осъждането на Комисията да заплати съдебните разноски и последната е загубила частично делото, тя следва да бъде осъдена да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и половината от съдебните разноски, направени от AL както в първоинстанционното производство, така и в производството по обжалване пред Съда.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) **Отменя решение на Общия съд на Европейския съюз от 10 април 2024 г., AL/Комисия (T-50/22, EU:T:2024:220), в частта, в която се приема, че не е налице четвъртото основание, изтъкнато в първоинстанционното производство.**

2) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**

3) **Отменя решението на Европейската комисия от 22 октомври 2021 г. в частта, в която се разпорежда възстановяването на семейните надбавки, изплатени на AL за издръжката на A от 1 февруари 2013 г. до 31 юли 2013 г. и за издръжката на B от 1 февруари 2013 г. до 31 март 2013 г.**

4) **Европейската комисия понася, наред с направените от нея съдебни разноски, и половината от съдебните разноски, направени от AL както в първоинстанционното производство, така и в производството по обжалване пред Съда.**

Подписи